

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene between a man and a woman in a palace setting. The woman, with long blonde hair, is wearing a teal, backless dress with a gold necklace and earrings. She has her hand on the man's shoulder. The man is wearing a light blue suit and a white shirt. They are standing in a room with a large column on the left and a chandelier hanging from the ceiling on the right. The background is slightly blurred, showing an arched doorway.

Natalie Andersonová
Zpátky
v paláci

NATALIE ANDERSONOVÁ

ZPÁTKY V PALÁCI

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

Říjen je takový zvláštní měsíc. Když jsem tak o tom uvažoval, napadlo mě, že je to snad ten vůbec „nejpřechodovější“ měsíc v roce. Na jeho začátku bývá ještě často docela teplo, doznívá babí léto a dokonce se leckdy dá ještě jet i k moři (a nemusí to být zrovna na druhý konec světa). A na jeho konci už bývá ve vzduchu často cítit sních, protože za pár dnů na bílém koni přijede svatý Martin... Děti mají za sebou už měsíc, měsíc a půl školy, už se smířily s tím, že prázdniny jsou definitivně pryč, do vánočního běsnění ale ještě zbývá dost času, takže předvánoční úklid můžete pustit (zatím) z hlavy.

V podstatě mě asi nenapadá vhodnější měsíc k tomu vzít si dobrou knížku a začíst se. A vrátit se v některém napínavém či romantickém příběhu k letním měsícům, nebo naopak předběhnout čas a zamířit do doby, kdy všechno zakryje sních a led. V příbězích, které jsem pro Vás připravil na tento měsíc, najdete dost obojího!

Tak si toho užijte!

S láskou

Váš Harlequin

Natalie Andersonová

ZPÁTKY V PALÁCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Night the King Claimed Her

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9412-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9413-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9414-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pátek, 16.05

„*Odejděte. Okamžitě!*“

Zapípal varovný alarm, který jen zdůraznil naléhavost toho chraplavého šepotu. Elsie Wynterová semkla oční víčka ještě pevněji a stáhla se ještě hlouběji do sedadla. Nechtěla odejít. Znovu už ne.

„Slečno?“ ozval se nad ní hlas. Hlas někoho jiného, ne *jeho*. „Slečno? Prosím, vytáhněte tu roletu na okénku a přesvědčte se, že máte zapnutý bezpečnostní pás.“

Elsie zamrkala a uvědomila si, kde je. Noční můra se pomalu vytratila. Sedí v letadle a letí na nové místo. Jen přistávají o dost dřív, než očekávala.

„Prosím, slečno.“ Stevard se na ni díval přísným pohledem. „Váš pás.“

„Samožřejmě.“ Elsie udělala, co jí nařídil.

Vždycky dělala to, co jí kdo nařídil. Zvláště když to řekl tak vážným hlasem. Ale když si zkontrolovala pás, podívala se na muže středního věku, jenž seděl přes uličku. „To už jsme ve Španělsku?“

„Odklonili nás,“ usmál se na ni. „Nějaká žena na palubě potřebuje urgentní lékařskou pomoc.“

„Vážně?“

„Bude rodit o něco dřív, ale vypadá to, že mají všechno pod kontrolou,“ pokrčil rameny muž.

„To musí být chudinka vyděšená,“ zamumlala Elsie.

Vytáhla roletu na okénku. Letadlo se rychle pohybovalo nad nekonečným safírově modrým mořem

a na obzoru uviděla velký ostrov, který se rychle přibližoval. V dálce za ním byly vidět ještě další, menší ostrůvky, ale ten velký brzy zaplnil celý výhled. Na skalnatých výběžcích stály nádherné kamenné vily a směrem na sever se ostrov zužoval. Na konci ostrova se ze skalnatého podkladu zvedal impozantní palác – ztělesnění síly a moci, nezničitelný, hrdě odolávající změnám počasí nebo času, nebo měnícím se potřebám vnějšího světa. Stál tam takhle už po celá staletí. Částečně pevnost, částečně palác, částečně středověké vězení s mučírnou.

Elsii se rozbušilo srdce. Okamžitě ho poznala, ale musela se zeptat, protože přece ještě byla naděje, že se mýlí. Osud snad nemůže být tak krutý. „Kde to přistáváme?“

„V Silvabonu.“ Muž se podíval z okna za ní. „Je nádherný, že ano?“

Tak nádherný, až to člověku láme srdce, ano. Elsie už tady byla. A stačil jediný den, jedno setkání – jeden člověk – a všechno se změnilo.

„V podzemí pod palácem je prý rozsáhlé sklepení,“ pokračoval muž. „Všude samý poklad.“

Silvabon byl středomořským rájem – třpytícím se a bezčasým, skutečný poklad uprostřed nekonečného moře. Malé království mělo štěstí na zdroje cenných surovin a během staletí si šikovně zajišťovalo stabilitu a bezpečnost – v minulosti sňatky s dalšími královskými rodinami v oblasti a v současné době obchodními spojeními a umožněním přístupu do jeho ceněných obchodních tras. Elsie věděla, že při letu z Atén do Madridu poletí kolem, ale neuvědomila si, že se k tomuto pohádkovému království přiblíží natolik – o nějakém přistávání ani nemluvě.

V hlavě se jí vynořily matné vzpomínky – pevné kroky, pokusitelský smích, dlouhé pohledy. Šeptané vyprávění o tom sklepení dole. Horká bolest zesílila. Pomalu a zhluboka se nadechla, aby se trochu vzpamatovala – ten pocit ponížení jí nebyl cizí. Ale příliš tvrdě na sobě dřela, než aby jediná vzpomínka na něj zničila její klid.

Jenže ona to nebyla jen jedna vzpomínka, další se valily za ní. Elsie tady strávila dva měsíce plné zářivých slunečných dní a atmosféry luxusu, než ji bez jakékoli přehnané zdvořilosti vykopli.

Odejděte. Okamžitě!

Ten rozkaz přišel od krále samotného. V té době vůbec nechápala, proč používá tak krutý, naléhavý tón. Byla prostě hloupá, protože si na chvílku myslela, že by mohl –

Ne. Jeho chování po tom rozkazu bylo zcela jasné a dokonale ponižující. Takže jí to nemusel říkat dvakrát a ona přísahala, že se sem už nikdy nevrátí. Ale já se přece nevracím, snažila se to uchopit nějak rozumně. Její letadlo tu přistává, jen aby vyložilo pacientku. Zbytek cestujících – včetně ní – ani nevystoupí. Prostě znovu vzlétnou. Není důvod si s tím dělat hlavu.

Ale jak se země přibližovala, srdce jí bušilo čím dál víc. Na dráze stála vzorně vyrovnaná armáda soukromých letadel jako nějaká sbírka miliardářských hraček. Na budově letištního terminálu i na domech okolo visely vlajky. Elsie zírala na kombinaci půlnoční modři, černé a zlaté – barvy Silvabonu zdobily snad všechno kolem. Ani se nepohnuly, nefoukal žádný vítr. Počasí tu bylo totiž dokonalé. *Všechno* tu bylo dokonalé. A ona věděla proč. Období truchlení za zesnulého krále bylo u konce a do korunovace jeho vnuka, krále Felipeho Roky de Silva y Zafiro, už nezbývalo ani čtyřiaadvacet hodin.

K letadlu přispěchala sanitka a trvalo jen pár minut, než do ní přemístili vystresovanou ženu, aby ji odvezli do nemocnice. Lidé krále Felipeho byli neuvěřitelně schopní – obzvlášť jeho ochranka.

„Děkuji vám za trpělivost a omlouvám se za přerušování našeho letu,“ ozval se hlas pilota. „Naneštěstí bude následovat ještě další zdržení.“

Elsii se stáhl žaludek.

„Dostali jsme povolení k přistání jen kvůli neodkladné zdravotní situaci na palubě. Silvabonský vzdušný prostor je vzhledem k zítřejší korunovaci krále Felipeho uzavřen. A proto,“ pokračoval pilot, „musíme zůstat na zemi, dokud zítra obřad neskončí.“

V celém letadle se ozývalo nesouhlasné mumlání, ale Elsie ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

„Nemůžeme prostě odletět hned?“ zavolal někdo.

„Budete ubytováni v hotelu tady na letišti,“ vysvětlil jim pilot. „Ještě jednou se omlouváme za nepříjemnosti. Pokud potřebujete přebookovat navazující let, náš pozemní personál je vám k dispozici na terminálu.“

Elsie žádný další let zařízený neměla, plánovala zůstat přes léto ve Španělsku. Řecko bylo fajn, ale tamní ostrovy jí příliš připomínaly Silvabon. Chtěla se schovat v nějakém velkém městě, kde bude anonymní – ve městě bez výhledu na safírově modrou vodu. Najde si práci v nějaké kavárně a bude dál šetřit, aby se nakonec mohla někde usadit. Anglie, její původní domov, nepřipadala v úvahu – měla s ní spojenou spoustu zoufale smutných, ošklivých vzpomínek. Ale teď je zpět na místě, o němž se krátce domnívala, že je dokonalé. Dokud místní bezcitný vládce všechno nezničil.

Instinkt ji nabádal, aby se schovala, ale on ji přece stejně nemůže najít. Poté, co ji vykopl ze své drahé země, už jí jistě nevěnoval ani jedinou myšlenku. Dokonce se ani nerozloučila s Amalií, jedinou kamarádkou, kterou tady měla. Jenže Amalia byla králova nevlastní sestra a po tom, co udělal... nebyla šance. A to *bolelo*. Tolik jí toho vzal.

Elsie se snažila uklidnit. Jedna noc v letištním hotelu bude v pohodě. Nikdo z paláce ani netuší, že je tady.

„Vaše Veličenstvo. Máme problém.“

Něco takového král Felipe od stárnoucího šéfa své ochranky majora Garcíi slyšet nechtěl. Přípravy té zatracené korunovace už tak zabraly příliš mnoho jeho drahocenného času. Ale přesně tak to bylo – za méně než dvacet čtyři hodiny poskytne svému národu úchvatné královské představení. Pompézní obřad. Byla to první taková událost po víc než deseti letech a pro něj to bude náročné, ale bude to *naposledy*.

„Jestli se to týká toho letadla s předčasně rodící ženou na palubě, Ortiz už mu dal povolení,“ řekl. „Myslel jsem, že už přistáli.“

„Přistáli, Vaše Veličenstvo.“

Felipe vzlédl od papírů na stole. „Tak co se děje? Nedokázal snad přivolat lékař –?“

„Už je o ni postaráno. Dítě je narozené předčasně, ale všechno vypadá dobře.“

„Fajn.“ Felipe se zadíval zpátky na návrh smlouvy, kterou právě studoval. „Takže...“

„Ostatní cestující musí zůstat v Silvabonu, než korunovace skončí. Otevřeli jsme vzdušný prostor jen na to přistání.“

Felipe málem protočil oči. Jeho ochranka jej vždy střežila jako oko v hlavě, někdy až příliš podle jeho názoru, ale teď to bylo snad ještě horší, hlavně proto, že Felipe ještě neoznámil svého následníka. Všichni jeho poradci byli jako na trní – kdyby se Felipemu náhodou něco stalo, báli, že vypukne válka o následnictví, protože nemá žádné blízké příbuzné. Jenže Felipe neměl v úmyslu nečekaně umírat, a i když by opravdu měl vyhlásit, kdo bude jeho případným následovníkem, zatím to udělat nehodlal. Kdyby měl děti, byl by problém následnictví vyřešený, ale to prostě odmítal. Měl alternativní plán. Jen potřeboval mít za sebou tu korunovaci, aniž by jeho plán vyšel najevo. Korunovace má přednost přede vším. Takže i když je to pro cestující z toho letadla mrzuté, on nebude působit další stres svému týmu. Měnit bezpečnostní pravidla by teď bylo složité, vzhledem k tomu, kolik veledůležitých lidí z ostatních zemí tu bylo. Bylo nesmírně náročné postarat se o to, aby měli všechno, co je potřeba, a Felipe dobře věděl, že přijímat nepřijemnosti je prostě nedílnou součástí života v paláci.

„Naštěstí ten let nebyl plně obsazený a jsme schopní všechny ubytovat v hotelu na letišti,“ dodal major. „Poskytneme jim pochopitelně veškerý servis.“

Felipe přikývl.

Major García si odkašlal. „Přirozeně jsme zkontrolovali seznam cestujících, abychom si byli jistí, že to není žádný pokus o trojského koně.“

Felipe taktak potlačil úsměv. Ano, García je skutečně

důkladný. Silvabon byla konstituční monarchie, ale i když tu fungoval parlament z volených zástupců, král měl daleko větší faktickou moc než v podobných královstvích. A ubohý starý García už o jednoho krále, na jehož bezpečnost měl za úkol dohlížet, přišel.

„Předpokládám, že nikdo z cestujících nepředstavuje pro korunovaci bezpečnostní riziko, že ne?“ zeptal se Felipe.

Nastalo krátké ticho.

Felipe zvedl hlavu, aby se podíval, jak se major tváří. Ten stál i na něj nepřirozeně ztuhle. „Něco jste zjistili?“

Major měl v očích zvláštní ostražitost. „Na palubě je i Elsie Baileyová.“

Felipe zkameněl.

„Jinak také známá jako Elsie Wynterová.“ García si odkašlal. „To je ta žena, kterou Amalia –“

„Já vím, kdo to je,“ přerušil ho stroze Felipe. Krev mu náhle proudila do všech míst, kromě toho, kde by ji teď potřeboval. *Elsie Wynterová?*

Záblesk špinavě blond vlasů. Chvilíčka smyslného smíchu. Mrknutí znepokojivě světle modrých očí.

„Byla na palubě, ale to letadlo nemělo přistát tady, ne?“ Zatail zuby, když si uvědomil, jak jeho hlas náhle zhrubl.

García přikývl. „To letadlo letělo původně do Madridu.“

Felipe se nedokázal pohnout. Neohlášený, neúmyslný příjezd Elsie Wynterové by ho neměl znepokojovat. Prostě ji sem jen zavál osud.

„Cestuje sama?“ Proč se na to ptá? Co na tom záleží?

„Ano, pane.“

Felipemu se sevřel žaludek. Jako by se mu v něm usadilo něco chladného a nepopiratelného.

„Přiveďte ji do paláce,“ přikázal úsečně.

„Pane?“

„Chci ji mít tady v paláci. Okamžitě.“

Ta slova byla venku dřív, než je dokázal zastavit. A znělo to dobře.

Chci ji mít –

Zachvátil ho hněv. Ne. To není ono.

Elsie Wynterová nesmí uniknout obvinění z té emocionální újmy, již způsobila. Musí to *vysvětlit*. Felipe to chce slyšet z těch jejích zatraceně krásných úst. Proč se vypářila, proč nechala jeho křehkou nevlastní sestru na holičkách, proč lhala.

Felipe lháře nesnášel, stejně jako nesnášel lidi, kteří jsou schopní se obrátit zády k tomu, za co jsou zodpovědní a *odejít*. Kdo je schopný toho prvního, udělá i to druhé. Jako jeho rodiče. Nedovolí, aby Amalia ještě víc trpěla. Už tak přišla o hodně.

„Vaše Veličenstvo –“

„Vysoký stupeň zabezpečení. Žádné drama. Žádní svědci,“ dodal Felipe nekompromisně. „Dejte to na starosti Ortizovi. Rozumíte?“

Podívá se znovu do chladných očí Elsie Wynterové, ale tentokrát ho její krása neoslňuje. Jeho úkolem je chránit svou malou sestru. Protože kvůli této ženě selhal.

A za to slečna Wynterová zaplatí.

DRUHÁ KAPITOLA

O tři měsíce dřív, ráno.

„Může představovat bezpečnostní riziko.“

Felipe se strnul. Úplně zapomněl na Ortize, svého nejlepšího bodyguarda, který stál po jeho boku a čekal na rozkazy. Felipemu se to vyrušení nelíbilo, ale hned se v duchu napomenul, že se nechal tak unést. Měl přece jen posoudit tu scénu. Jenže stačilo pár vteřin a ta příjemná hudba ho úplně omámila. A také tu byl ten zpěvavý hlas s chraplavým podtónem, který ho –

Felipe zaskřípěl zuby a spolkl odpověď, jež se mu drala na jazyk. Ale on dobře věděl, co ho nutí takhle reagovat, a bylo to směšné. Vášeň. Ta žena vůbec nebyla taková, jakou si představoval. Byla daleko –

„Opravdu si to myslíte?“ zamumlal.

Soustředil se na ovládnutí toho absurdního napětí, ale na takovou krásu prostě nebyl připravený. Její modrobílé květované šaty jen zdůrazňovaly její velmi světlé modré oči. Jemný obličej ve tvaru srdce jí rámovaly trochu rozčuchané, hedvábně jemné blond vlasy.

Byla rozkošná, ne nebezpečná.

Popravdě řečeno, Felipeho ochranka byla příliš ostražitá. Zmizení jeho otce před mnoha lety vedlo k zpřísnění ochrany královského potomka. Nyní Felipe reptání svých bodyguardů jen sotva naslouchal. Kdyby je bral vážně, musel by každého a všechno brát jako ohrožení bezpečnosti a on by se nemohl ani nadechnout. Proto na Amalii nasadil Ortize. Ten to tolik

nepřeháněl. A přesto teď byli tady. Bylo ovšem opravdu těžké si představit, že by právě tahle žena mohla představovat nějaké riziko. Až na to, že se mu při pohledu na ni napjaly všechny svaly v těle. Přiměl se přesunout pozornost na osobu sedící vedle ní.

Nebylo snadné stát se poručíkem třináctileté slečny, kterou nikdy v životě neviděl. Ne že by měl na výběr. Felipe přivedl svou nevlastní sestru Amalii do Silvabonu před šesti měsíci. Byla tichá a apatická, úplně jiná, než by podle jeho názoru měla být normální holka jejího věku. Ale ona se stále ještě zotavovala ze zranění, stále ještě truchlila pro své rodiče. Na svůj věk toho tolik musela vytrpět. A protože tohle byl první společenský kontakt, který sama iniciovala, musí postupovat opatrně. Amalia nebyla z královské rodiny, neměla královské povinnosti a neměla by trpět palácovými zvyklostmi, které mohly někdy působit spíš jako trest. Ale zatím je mladá a zranitelná a je pod jeho ochranou, takže musí hlídat, s kým se stýká. Pohledem zalétl zpět k té ženě. Co může Amalii nabídnout?

„Obyčejně pracuje sama. Peče, aktualizuje jídelní lístek. Ta kavárna je malá, ale oblíbená. Její šéf se objevuje až později, aby pomohl,“ vysvětlil mu tiše Ortiz. „Její citronové zákusky jsou skvělé.“

Vážně? Z nějakého důvodu při pomýšlení na to, jak Ortiz ochutnává její jídlo, zabrnělo Felipeho až v kostech. Zalétl pohledem k vývěsce s nabídkou. Denní speciality na ní byly napsané uměleckým, kudrlinkovým písmem. Zdá se, že má talent na všechno, tahle drobná blondýnka, jež se právě sklání k jeho nevlastní sestře.

Amalia sem do kavárny chodila už téměř dva týdny, vždy alespoň na hodinu, někdy i na delší dobu. Felipe si původně myslel, že by za tím mohl být nějaký kluk, ale ne, šlo o tuhle ženu s plátěnou zástěrou přes vzdušné letní šaty. Její kotníkové pracovní boty vypadaly k splývavé látce šatů a stříbrným náušnicím trochu nepatříčně. Náušnice se leskly v ranním slunci a přiměly ho dívat se na ni ještě pozorněji a déle. A proto si všiml i toho, jak dlouhý a elegantní má krk.

To je naprosto nevhodné. Přinutil se počítat do deseti – pomalu a pečlivě, jako by se nořil do hluboké vody.

Amalia s tou ženou seděly až vzadu, ale stále ještě na očích, a drnkaly na podivně tvarovanou, maličkou kytaru. Nic nebezpečného. Ale vidět Amalii, jak se naklání k té blondýnce, ho znervózňovalo, a to by rozhodně nemělo. Jediné, co dělala, bylo, že Amalii ukazovala, kam má položit prsty na hmatníku.

„Je v Silvabonu už téměř tři měsíce. Amalia za ní chodí posledních deset dní. Mám nějaké podrobnosti, ale ještě jsem ji neprověřil do hloubky,“ informoval ho Ortiz. „Mám to udělat, pane?“

Felipe se díval, jak se blondýnka na Amalii povzbudivě usmála, když se snažila drnkat na tenké kovové struny. „Ne. Ještě ne. Já to zjistím sám.“

Felipe zamířil dovnitř. Jako Amaliin panovačný, příliš zodpovědný nevlastní bratr stejně nemohl udělat nic správně. Když sem takhle vpadne, určitě to moc nepomůže. Což je směla, ale zajistit její bezpečí je pro něj na prvním místě.

„Amalie.“ Nespouštěl oči z blondýnky. „Představíš mě své kamarádce?“

Mohl snadno ignorovat Amaliin odmítavý výraz, ale šok v obličeji té ženy v něm vyvolal okamžitý poplach. Oči měla náhle ostražitě a tváře jí zrudly. Felipe byl zvyklý, že lidé na jeho přítomnost reagují – ano, často se červenali. Koktali, to jistě, usmívali se a nebyli schopní podívat se mu do očí, to se stávalo každou chvílí... ale tohle bylo jiné. Ona byla jiná. I když se totiž zarděla, neuhnula očima. Dívala se na něj chladným a pevným pohledem. Možná měl Ortiz přece jenom pravdu.

„Jako bys už nevěděl, kdo to je,“ ušklíbla se Amalia. „Viděla jsem tě mluvit s kapitánem Ortizem. Nejsem pitomá.“

Ne. Jen protivná, a je nemožné s tebou jen mluvit, natož zařídít, abys byla šťastná. Felipe se znovu celý uvnitř napjal. Být teenager, zavřený v silvabonském paláci... dobře věděl, jak v člověku roste nespokojenost, když nemá možnost se uvolnit. Ale nevěděl, jak to Amalii